



מתוך "השעון המופלא" מאת ה. פייל

הייתה פעם נסיכה יפה מאוד. נכון, כל הנסיכות יפות מאוד, אך זו הייתה יפה במיוחד, יותר מכל הנסיכות אחרות שבאגדות. אלא שהנסיכה הזו הייתה גאוותנית ויהירה מאוד ובררנית ולא הייתה מוכנה להסתכל על אף אחד מהמחזרים שבאו להציע לה נישואים.

האמת, להסתכל היא הייתה מוכנה, אבל היא ביקרה את כולם. אחד היה צעיר מדי, אחר זקן מדי, זה דק מדי, וזה שמן מדי. אחד היה יותר מדי גבוה בשבילה, אחר נמוך מדי, אחד קטן ואחד

גדול, אחד כהה שער מדי ואחר בהיר מדי. כפי שאומרים בעם, מעולם לא היה כבש לבן ממש בכל עדר הצאן.

אבל פעם אחד בא אליה אחד שהיה מלך גדול בארצו. הפגם היחיד שלו הייתה שומה על סנטרו, וחוץ מזה היה יפה תואר כמו עלי ורד בחלב. אך כשהנסיכה ראתה אותו, פרצה בצחוק גדול. "מי ייבחר תפוח מנומר מהסל?" אמרה, וזה הכל, כי הוא עזב מיד.

אבל המלך הזה היה לא סתם בעל עוצמה בארצו, כי היה חכם מאוד וידע תחבולות לרוב. הוא חזר לביתו והתחפש בבגדים מרופטים, קרעים וסחבות, עד שאיש לא יכול היה להכיר אותו. ואז חזר לארמון בו חיה הנסיכה ודפק בדלת. רפ-רפ-רפ! אולי דרוש להם עובד כלשהו. הוא מוכן לכל עבודה.

כן, כן. נחוץ להם רועה אווזים, ואם הוא רוצה, הוא יכול לקחת על עצמו את התפקיד החשוב הזה. כן, זה מתאים לו כמו כפפה על היד, וכבר למחרת הוא יצא לגבעה שאחרי הארמון עם להקת



האווזים, שנגסו שם בעשב ירוק וטרי, והוא בינתיים הוציא מכיסו כדור זהב והתחיל לזרוק אותו באוויר ולתפוס ביד. כך הוא שיחק מול חלונה של הנסיכה עד שהשמש, שזרחה על הכדור, ממש סנוורה עיניים.

והנסיכה ישבה מול חלון של חדרה, כי מה יכלה אחרת לעשות? הרי נסיכות לא עובדות ואין להן עיסוק טוב יותר מאשר להביט בחלון. היא ראתה את הכדור וחשבה שהוא באמת יפה מאוד. היא מאוד רצתה צעצוע כזה. לכן שלחה אחת מהנערות המשרתות שלה לשאול האם הרועה מוכן למכור לה אותו.

כן, הכדור הוא למכירה, ואפילו בזול. הנסיכה יכולה לקבל אותו תמורת המטפחת שעל צווארה.

אז הבחור הוא חצוף! חשבה הנסיכה, אבל בסוף מטפחת היא רק מטפחת. אז שרועה האווזים יביא לה את הכדור ויקבל את המבוקש.

אבל לא. הרועה לא יכול לבוא אל הנסיכה. אם היא רוצה את הכדור, עליה לבוא אליו למדרון הגבעה, ולשלם לו ולקחת את הכדור. הוא לא יכול לעזוב

את להקת האווזים שלו, כי הם עלולים להתפזר ואולי אפילו לפרוץ לגן של הארמון. זה מה שאמר רועה האווזים.

אז בסוף הנסיכה יצאה עם כל נערות החצר שלה, נתנה לרועה את המטפחת, וקיבלה את כדור הזהב. והרועה קשר את המטפחת על זרועו כדי שכולם יראו, והאנשים סיפרו "אכן, זו המטפחת של הנסיכה!"

למחרת, כשהרועה יצא עם האווזים לגבעה, הוציא מכיסו מסרק זהב ומראה כסף, והתחיל לסרוק את שערותיו. המסרק הבריק בשמש, וכך גם המראה, והנסיכה שראתה אותם מיד רצתה בהם מאוד. ושוב שלחה אחת מנערות החצר שלה לשאול האם הוא מוכן למכור את המראה והמסרק, כי נראה לה שאלה יפים יותר מכל דבר שראתה קודם.

"כן" אמר הרועה "אמכור אותם, אבל הנסיכה צריכה לבוא הנה, לגבעה, ולתת לי בתמורה את ענק הזהב שעל צווארה."

הנסיכה החמיצה פנים כששמעה זאת, אבל רצתה מאוד את הדברים היפים, אז קיפלה את שולי

שמלתה ויצאה לגבעה עם כל הפמליה שלה. שם נתנה לו את הענק, לקחה את המראה והמסרק וחזרה לארמונה.

הרועה שם את ענק הזהב על צווארו. ווי! ווי! איך האנשים לעגו "הנה, הנסיכה נותנת את ענק הזהב שלה לרועה אווזים!"

ביום השלישי רועה האווזים הביא אתו תיבת נגינה מפלאה עם דמויות של גברים ונשים מרקדים עליה. הוא סיבב את ידית התיבה והמוסיקה שזרמה הייתה מתוקה יותר מדבש. וכל אותו זמן הדמויות הקטנות רקדו והשתחוו זה לזה.

הו! איך התפלאה הנסיכה מהתיבה הזו. היא חייבת לקנות אותה בכל מחיר. אבל הפעם הבחור דרש חמש ועשרים נשיקות שלה עבור התיבה ולא היה מוכן לקבל פחות. וכמובן אמר שהיא זו שחייבת לבוא אליו לגבעה, כי הוא לא יכול לעזוב את האווזים שלו.

הייתם צריכים לראות את הנסיכה! חמש ועשרים נשיקות! האם הוא חושב שהנסיכה מוכנה לנשק לרועה אווזים עלוב? אז שישמור את התיבה שלו,



אם זה המחיר שהוא דורש עבורה!
אבל הרועה המשיך לשובב את ידיה התיבה,
והמוסיקה זרמה והדמויות הקטנות רקדו, וככל
שהנסיכה שמעה וראתה אותה יותר, כך רצתה
אותה גם יותר.

בסוף אמרה "נשיקה היא הרי רק נשיקה, אז
שיקבל אותן אם אינו רוצה שום דבר אחר." והיא
הלכה לגבעה, עם כל פמליית הנערות שלה, לשלם
לרועה האווזים את המחיר, למרות שעשתה זאת
עם פרצוף חמוץ ביותר.

אבל למלך, אבא של הנסיכה, סיפר מישהו לאוזן
על רועה האווזים שנושא את המטפחת של הנסיכה
על זרועו ואת ענק הזהב של הנסיכה על צווארו,
וגם נאמר לו שהיא נתנה לו זאת מרצונה החופשי.
"מה אתם מספרים!" אמר המלך "הייתכן הדבר?
מטפחת שלה! ענק זהב שלה! צריך לבדוק את
העניין." והמלך הלך, יחד עם כלבו הקטן לחברה,
לראות האם אמת מספרים לו. הוא עלה לגבעה
שעליה הרועה שמר על האווזים, וכשהתקרב
למקום בו בוצעו הנשיקות שמע "עשרים ואחת.

עשרים ושתיים, עשרים ושלוש.. " והוא הציץ לראות
מבין השיחים מה סופרים שם.



וי! כמה שהוא רגז, המלך. הוא ציווה מיד ובמקום
לחתן את הנסיכה עם רועה האווזים וכך לסיים את
הפרשה. ואז היה עליהם לצאת לעולם הרחב ולא

להראות יותר את פרצופם בארמון שלו. וזה הכל!
אבל רועה האווזים רק רטן ונהם וסבר שעשקו
אותו. מה הוא יעשה עם אישה שלא יודעת לבשל
ולא לאפות ולא לכבס? זה מה שאמר הרועה. אבל
מאחר שרתמו אותם לאותה המחרשה, כפי
שאומרים בעם, לא נשאר להם אלא לסחוב ביחד.
אז הוא אסף את החפצים שלו והלך והנסיכה
המסכנה הלכה אחריו עם חבילת החפצים שלה.
הם הלכו והלכו עד שהגיעו לארץ אחרת, לבקתה
קטנה ועלובה, ושם הוא אמר לה לפשוט את בגדיה
נסיכותיים וללבוש בגד פשוט. ושם היא נשארה
אתו בבית.

"טוב" אמר רועה האווזים יום אחד "לא עשיתי
עסקה טובה כשנשאתי אותך לאישה, אבל אין
ברירה. כשאין מקל ישר כדי לתקן גדר, לוקחים גם
מקל עקום. אינך שווה הרבה, אבל הנה אתן לך סל
ביצים. קחי אותו ותמכרי אותו בשוק."

הלכה הנסיכה המסכנה לעיר הגדולה ועמדה
בפינת כיכר השוק עם סל הביצים שלה. ופתאום
עבר שם רוכב על סוס מתפרע, וכל הביצים שלה

התפזרו שבורות על הארץ! כך הן היו מונחות שם, לא שוות כלום אלא לתקן אולי הבטחות שבורות. הנסיכה בכתה ובכתה כי פחדה לחזור הביתה לבעלה, וידעה שהוא יגיב קשה. אך לא הייתה לה ברירה וחזרה בכל זאת.

"הנה!" אמר "תמיד ידעתי שאינך שווה לכלום, פרט להביט עליך. עכשיו אני בטוח עוד יותר מקודם. אוי לי שנאלצתי לשאת אישה כזו, בעלת שתי ידיים שמאליות."

אבל אז החליט לתת לה לנסות בפעם נוספת. היא תיקח עכשיו סל תפוחי עץ למכירה בשוק. כי מה שלא יקרה, הרי תפוחים לא ישברו. וכך היא יצאה לשוק.

היא עמדה שוב בפינה ועבר שם רועה חזירים עם עדר שלו. החזירים הפילו את הסל שלה וכעבור דקות אחדות לא ניתן היה לראות אפילו תפוח אחד על הארץ. ושוב חזרה הנסיכה הביתה עם דמעות בעיניה.

"כן, כן" אמר רועה האווזים "ברור לי עכשיו שאינך שווה כלום. אך ננסה עוד פעם אחת, ואולי הפעם

יהיה לך יותר מזל. המלך מתחתן היום שם בארמון הנישא, והוא רוצה לערוך סעודה גדולה. הם מחפשים מישהו שיעבוד במטבח, יחטוב עצי הסקה, יביא מים מבאר. לכי ונסי לעשות שם משהו מועיל. והנה לך סל. קחי אותו ותביאי שאריות אוכל מהסעודה, לארוחת הערב שלנו."

הלכה הנסיכה למטבח הארמון, שאבה מים וחיטבה עצי הסקה. אחר כך ביקשה יפה את הטבח והוא מילא לה את הסל בשיריים מסירים וממחבתות, כי אמנם הכין סעודה מפוארת עבור המלך ועבור אשתו החדשה, שהמלך אמור היה להביא היום לארמון.

היא יצאה מהמטבח, אך אז עצרו אותה שני חיילים. "עצרי!" אמרו. האם היא זו ששאבה מים וחיטבה עצים במטבח היום? כן? אז היא צריכה לבוא אתם כי רוצים לראות אותה למעלה באולם. לא עזרו לה תחנונים ובקשות והסברים שבעלה מחכה לה בבית. היא חייבת לבוא אתם. והיא הספיקה רק לכסות את הסל בסינור שלה והלכה עם החיילים.

הסדקים שברצפה.
אלא שאז ירד המלך מכס הזהב שלו ולקח את ידה.
"האם לא תכירי אותי?" שאל "אני הוא רועה
האווזים שלך."

וכך היה! היא ראתה זאת עכשיו בבירור, ואפילו
הבחינה בשומה שעל סנטרו.
ואז הוא סיפר לה שהוא גם היה זה שהפיל את סל
הביצים שלה, והוא זה שהוביל את החזירים שאכלו
את תפוחי העץ. והיא רק הורידה את ראשה נמוך
יותר ויותר, כי כל היהירות שלה עזבה ופגה.
"בואי" אמר המלך "את הרי אשתי" והושיב אותה
על כס הזהב לידו, ניגב את דמעותיה בממחטה
שלו, למרות שבגדיה היו עדיין פשוטים ובלויים, כי
הרי לא היה לזה כל חשיבות עבורו.
וזה סוף הסיפור, כי היא נעשתה למלכה, אך כבר
לא הייתה יהירה ומתנפחת וגאוותנית כמו קודם.
ורק שמחה שיכלה לתרום משהו להצלחת הנשף
וסעודת חתונה המפוארת, אפילו שהיו אלה רק
שאיבת מים וחטיבת עצי הסקה.



הובילו אותה לאולם, ושם ישב המלך על הכס זהב
מורם, עם כתר זהב על ראשו. הנסיכה פחדה כל
כך שגופה רעד כולו ולא העזה להביט על פניו.
"מה יש לך שם תחת הסינור?" שאל המלך. אך
היא לא יכלה להוציא הגה מפיה. ואז מישהו שעמד
לידה הסיר את הסינור, וכולם ראו את השיריים
מהמטבח, והיא עמדה שם מבושת ורק הביטה על